

על
הפרשה
ועניני
דיומא

זהר הקדוש מתוך מדבש

עם
פרוש

תיקוני דור חלק א		
יום	וילנא	מתוך מדבש
ראשון	טו ע"א	רלח-רמא
שני	טז ע"ב	רמא-רמט
שלישי	טז ע"א	רמט-רס
רביעי	טז ע"ב	רס-רסה
חמישי	יז ע"א	רסה-ערה
שישי	יז ע"ב	ערה-רפר
שבת	יח ע"א	רפר-רצ

לשמיעת שיעורי עמוד היומי
- ברשת"ק ובאדיש -
03.617.11.40

עלון מס' 346 | פרשת פנחס תשפ"ה

יח"ל בעזהש"ת ע"י
בית הזהר "מתוך מדבש" תר. 5315 ירושלים

מעלת עסק התורה היא רק כדי שעי"ז יקנים את מצוותיה

תא חזי, כל בריין דעלמא קודם דאתייהיבת אורייתא לישראל, הוו תליין במזלא, ואפילו בני חיי ומזוני, אבל פתר דאתייהיבת אורייתא לישראל, אפיק לון מחיובא דכוכביא ומזלי, ודא אוליפנא מאברהם, בגין דהוו עתידין בנוי לקבלא ה' מאברהם, דאיהי חמשה חומשי תורה, דאתמר בה (שם ב ד) אלה תולדות השמים והארץ בה' בראם, בה' בראם, אמר לאברהם בגין האי ה' דאתוסף בשמך, השמים תחתך, וכל כוכביא ומזלי דנהירין בה', ולא עוד, אלא דאתמר בה (שם מז כג) ה"א לכם זרע, וזרעתם בה"א, (שם כא יב) כי ביצחק יקרא לך זרע.

ובגין דא כל המשתדל באורייתא, בטיל מניה חיובא דכוכביא ומזלי, אי אוליף לה כדי לקיימא פקודהא, ואם לאו, פאלו לא אשתדל בה, ולא בטיל מניה חיובא דכוכביא

מתוך מדבש

מעלת עסק התורה היא רק כדי שעי"ז יקנים את מצוותיה

תא חזי, כל בריין דעלמא קודם דאתייהיבת אורייתא לישראל הוו תליין במזלא בא וראה כל הנבראים שבעולם טרם שנתנה התורה לישראל היו תלויים במזל, ואפילו בני חיי ומזוני ואפילו בני חיים ומזון, אבל פתר דאתייהיבת אורייתא לישראל אבל אחר שנתנה התורה לישראל, אפיק לון מחיובא דכוכביא ומזלי הוציא אותם הקדוש ברוך הוא מן החיוב של הכוכבים והמזלות, ודא אוליפנא מאברהם ואת זה למדנו מאברהם, בגין דהוו עתידין בנוי לקבלא ה' מאברהם לפי שבניו היו עתידים לקבל אות ה' מאברהם, דאיהי חמשה חומשי תורה שהיא פנגד החמשה חומשי תורה, דאתמר בה שנאמר בה אלה תולדות השמים והארץ בה' בראם שהוא אותיות באברה"ם, ואמרו חכמינו זכרונם לברכה (פסקטא מנחות דף כט עמוד ב) בה' בראם דהיינו בחמשה חומשי תורה ברא הקדוש ברוך הוא את

העולם, אמר לאברהם אמר הקדוש ברוך הוא לאברהם, בגין האי ה' דאתוסף בשמך בשביל אותה הה' שנתוספה בשמך, הרומזת על התורה שכל הבריאה קיימת בכחה, השמים תחתך וכל כוכביא ומזלי דנהירין בה' השמים הם תחתך וכל הכוכבים והמזלות המאירים בכח הה' של התורה, שכלם משעבדים להתורה, ולא עוד, אלא דאתמר בה אלא שנאמר בה' שלך, ה"א לכם זרע דהיינו וזרעתם בה"א שעל ידי אות ה' יהיה לכם זרע, ועל זה נאמר כי ביצחק יקרא לך זרע.

ובגין דא כל המשתדל באורייתא, בטיל מניה חיובא דכוכביא ומזלי ולכך כל העוסק בתורה בטל ממנו החיוב של הכוכבים ומזלות, והיינו אי אוליף לה כדי לקיימא פקודהא אם לומד את התורה כדי לקנים מצוותיה, ואם לאו ואם אינו עוסק בתורה כדי לקנים את המצוות, פאלו לא אשתדל בה נחשב לו פאלו לא עסק בתורה, ולא בטיל מניה חיובא דכוכביא ומזלי ולא נתבטל

ומזלי, כל שפן עמי הארץ דאינון אתמתלן לבעירן, דאוקמוה (דברים כו כא) ארור שוכב עם כל בהמה, דלא אתבטלון מנהון חיובא דכוכביא ומזלי.

תכלית חיי אדם הוא שיעסק בתורה ובסודותיה

ויין ישמח לבב אנוש (תהלים קד טו), דא יינא דאורייתא, דהכי סליק יין פחושפן סו"ד, ומה יי"ן צריך למיהוי סתים וחתים דלא יתנסף לעבודה זרה, אוף הכי צריך למיהוי סתים וחתים סוד דאורייתא וכל רזין דילה, ולא אשתקיין אלא ליראיו, ולא למגנא עבדין כמה פקודין ביין, ומברכין ביה לקדשא בריה הוא.

נשמות נדב ואביהו נתעברו בפנחס לכה נחשב כבן אהרן הכהן

רבי שמעון הוה יתיב ולעי בפרשתא דא, אתא לקמיה רבי אלעזר בריה, אמר ליה, נדב ואביהו מאי עבדתייהו בפנחס, אי לא הוה פנחס בעלמא כד מיתו, ובתר אתא לעלמא ואשלים דוכתייהו, שפיר, אבל פנחס בעלמא הוה, (ס"א וסגן קאי) ונשמתיה ביה בקיומא קאי.

מתוק מדבש

אשתקיין אלא ליראיו שאין יינה של תורה נשקה ונמסר אלא ליראיו, כמו שכתוב (פסלים כה יד) סוד ה' ליראיו, ולא למגנא עבדין כמה פקודין ביין ולא בחנם עושים כמה מצות ביין, ומברכין ביה לקדשא בריה הוא ומברכים עליו להקדוש ברוך הוא, אלא מחמת גדל מעלתו שנדמה לרזי התורה.

(דף רטז ע"ב ברע"מ, ובבאוריני כרך יד עמ' נח)

ממנו החיוב של הכוכבים והמזלות, כל שפן עמי הארץ דאינון אתמתלן לבעירן כל שפן עמי הארץ שהם נמשלים לבהמות, דאוקמוה שבארו חכמינו זכרונם לברכה (גמסכת פסחים דף מט עמוד ז), שעליהם נאמר ארור שוכב עם כל בהמה, דלא אתבטלון מנהון חיובא דכוכביא ומזלי ודאי שלא מתבטלים מהם החיוב של הכוכבים והמזלות. (דף רטז ברע"מ, ע"ב ובבאוריני כרך יד עמ' נח-נז)

נשמות נדב ואביהו נתעברו בפנחס לכה נחשב כבן אהרן הכהן

רבי שמעון הוה יתיב ולעי בפרשתא דא רבי שמעון הוה יושב ועוסק בפרשה זו דהיינו בפרשת פנחס, ואמר שנדב ואביהו נתגלגלו בפנחס, אתא לקמיה רבי אלעזר בריה בא לפניו רבי אלעזר בנו, אמר ליה שאל ממנו, נדב ואביהו מאי עבדתייהו בפנחס נדב ואביהו מה מעשיהם ואיך נתגלגלו בפנחס, כי אי לא הוה פנחס בעלמא כד מיתו אם עדין לא הוה פנחס בעולם כשמתו, ובתר אתא לעלמא ואשלים דוכתייהו, שפיר ואחר כך בא לעולם ונתגלגלו בו והשלים את מקומם, הוה מוכן הענין זפה, אבל פנחס בעלמא הוה אבל פנחס כבר היה בעולם כשמתו נדב ואביהו, ונשמתיה ביה בקיומא קאי ונשמתו היתה קיימת בו פראוי, אם כן איך שיף שיתגלגלו בו נשמות אחרות בחייו, כי סוד הגלגול כבר נודע לו, אבל סוד העבור לא ידע עדין.

תכלית חיי אדם הוא שיעסק בתורה ובסודותיה

ויין ישמח לבב אנוש ואנוש זה מט"ט, ויין דא יינא דאורייתא זהו יינה של תורה שהיא סודות התורה שהם משמחים את האדם, וזהו תכלית חיי האדם שיעסק בתורה ובסודותיה, (ה"ג סג"א) דכתיב (משלי טו ס) לכו לחמו בלחמי הוא רמז על לחמה של תורה דהיינו לנגלות התורה, ושתו ביין מסכתי הוא רמז על יינה של תורה שהיא סודות התורה, דהכי סליק יין פחושפן סוד פי יי"ן עולה שבעים כמספר סו"ד, ואמר ומה יין צריך למיהוי סתים וחתים דלא יתנסף לעבודה זרה ומה יין צריך לשמרו שיהיה סתים וחתים שלא יתנסף על ידי גוי לעבודה זרה, אוף הכי צריך למיהוי סתים וחתים סוד דאורייתא וכל רזין דילה כמו כן צריך להיות סתום וחתום סוד התורה בכללותו, וכל הרזין שלה בפרטות, וצריך שמירה מלמוסרו למי שאינו ראוי, (ה"ג רמ"ק) דלא

אמר ליה, ברי רזא עלאה הכא, והכי הוא, דבשעתא דאסתלקו מן עלמא, לא הוּו מתטמרן תחות גדפי טנרא קדישא, מאי טעמא, בגין דכתיב (במדבר ג ד) ובנים לא היו להם, דאזעירו דיוקנא דמלכא, דהא אינון לא אתחזון לשמשא בכהונא רבא.

בשעתא דקני פנחס על ברית קדישא, ועאל בגו כמה אוכלוסין, וסליק לון לגיפין על רומחא לעיניהון דכל ישראל, כד חמא שבטא דשמעון בכמה אוכלוסין דאתו לגביה, פרחא נשמתיה מניה, ותרינ נשמתין דהוו ערטיראין בלא דוכתא, אתקריבו בה, ואתפלילו פחדא, ואתהדרת נשמתיה כלילא רוחא דאתפליל בתרין רוחין, ואתתקפו ביה, כדין רוח דוכתיהו למיהוי כהנא (רבא), מה דלא (אתחזי) מן קדמת דנא.

ועל דא כתיב (איוב ד ז) זכר נא מי הוא נקי אבד, דלא אתאביד בהחיא שעתא, ולא אביד רוחיה כד פרחא מניה, ואיפה ישרים נכחדו, אלן בני אהרן דאתהדרו לעלמא, מה דאבדו בחייהון, ועל דא כתיב ביה בפנחס, בן בן תרי זמני, פנחס בן אלעזר, בן.

מתוק מדבש

של נדב ואביהוא שהיו ערמות בלי לבוש, בלא דוכתא ובלא מקום מנוחה, אתקריבו בה ואתפלילו פחדא נחקרבו בנשמתו של פנחס ונכללו השלש נשמות יחד, ואתהדרת נשמתיה כלילא רוחא דאתפליל בתרין רוחין וחזרה נשמתו בגופו, כלולה רוחו בהתפללות שתי רוחות, ואתתקפו ביה ונתחזקו ונתתקנו בו, כדין רוח דוכתיהו למיהוי כהנא רבא אז הרויח וירש פנחס את מקומם שיהיה כהן גדול, כמו שהם היו ראויים להיות כהנים גדולים אם בחייהם היו להם בנים כנ"ל, מה דלא אתחזי מן קדמת דנא מה שלא היה ראוי להיות לפני זה רק כהן הדיוט.

ועל דא כתיב ועל פנחס נאמר זכר נא מי הוא נקי אבד דהיינו דלא אתאביד בהחיא שעתא ולא אביד רוחיה כד פרחא מניה שלא נאבד ולא מת גופו, ולא אבד את רוחו בשעה שיצאה ופרחה ממנו, אלא חזרה אליו, ומה שכתוב ואיפה ישרים נכחדו היינו אלן בני אהרן אלו הם בני אהרן, כי לולא אותו החטא של הקרבת הקטרת באש זרה היו ישרים וצדיקים גדולים, לכן לא נכחדו דאתהדרו לעלמא אלא חזרו לעולם בסוד העבור בפנחס, מה דאבדו בחייהון ועל ידו תקנו את מצות פריה ורביה מה שאבדו בחייהם, כי כשפנחס הוליד בנים נחשב להם כאלו הם הולידו, ועל דא כתיב ביה בפנחס ועל בן כותב בפנחס בן בן תרי זמני שתי פעמים בן בן, דהיינו פנחס בן אלעזר, בן אהרן הפהן, כי על ידי הנשמות של נדב ואביהוא הוא נחשב לכן גם לאהרן הפהן.

(דף ריו ע"א, ובביאורינו כרך יד עמ' סא-סג)

אמר ליה רבי שמעון אביו, ברי רזא עלאה הכא בני סוד עליון יש כאן, שהוא סוד העבור, והכי הוא וכף היה ענין זה, דבשעתא דאסתלקו מן עלמא פי בשעה שנדב ואביהוא נסתלקו מן העולם, לא הוו מתטמרן תחות גדפי טנרא קדישא לא היו יכולים להתכסות ולהתעלם תחת כנפי השכינה הקדושה הנקראת סלע הקדוש, מאי טעמא מה הוא הטעם, ואמר בגין דכתיב לפי שכתוב ובנים לא היו להם ועל ידי שלא קימו מצות פריה ורביה, דאזעירו דיוקנא דמלכא שהמעיסו דמותו של המלך ברוך הוא, לכן השכינה לא קבלה את נשמתם כשמתו ונתעברו בפנחס כדמפרש ואזיל, תדע שכן הוא שנתעברו בו בסוד העבור (ה"ג רמ"ק) דהא אינון אתחזון לשמשא בכהונא רבא שהרי הם היו ראויים לשמש בכהנה גדולה אם בחייהם היו להם בנים, לכן עתה שנתעברו בפנחס הוא ירש את גדלתם שנעשה כהן גדול אחר מות אביו כדלקמן.

וממשיך ואמר (ה"ג רמ"ק) ובשעתא דקני פנחס על ברית קדישא ובשעה שקנא פנחס על ברית קדש במעשה של זמרי בן סלוא, ועאל בגו כמה אוכלוסין ונכנס בתוך כמה המונים של שבט שמעון, והרג את זמרי וכזבי, וסליק לון לגיפין על רומחא לעיניהון דכל ישראל והעלה והרים את הנזאפים על הרמח לעיני כל ישראל, כד חמא שבטא דשמעון בכמה אוכלוסין דאתו לגביה פשרא פנחס את שבט שמעון שבאו אליו בכמה המונים להרג אותו, פרחא נשמתיה מניה מחמת הפחד פרחא נשמתו ממנו, ותרינ נשמתין דהוו ערטיראין ואז שתי הנשמות

הצדיק שפּוּבֵּל בַּעֲוֹנוֹת הַדּוֹר זֹכֶה לְשִׁלְיָה עֲלִיּוֹנָה בַּעֲוֹה"ז ובַּעֲוֹה"ב

וּלְעוֹלָם לֹא אֱלֹקֵי צְדִיקָא, אֲלֵא לְמִיּהָב אֲסוּוֹתָא לְדָרָא וּלְכַפְרָא עֲלֵיהּ, (וּרְזָא דָא צְדִיק וְרַע לוֹ),
דְּהָא נִיחָא לְסִטְרָא אַחְרָא דְּדִינָא שְׁלֵטָא (נ"א לְשִׁלְטָא) עַל זַפְּאָה יִתִּיר מִכְּלָא, דְּלֹא
חַיִּישׁ כְּדִין לְכָל עֲלָמָא, וְלֹא אֲשַׁגַּח בְּהוּ, מַחְדָּוָה דְּשִׁלִּיט עֲלֵיהּ, וְהָהוּא זַפְּאָה זְכִי לְשׁוֹלְטָנָא
עֲלָאָה בְּהָאֵי עֲלָמָא וּבַעֲלָמָא דְּאַתִּי, צְדִיק (דָּף רִיח ע"ב) וְטוֹב לוֹ, דְּלֹא חַיִּישׁ קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא
לְכַפְרָא עַל עֲלָמָא.

מֵתוֹק מִדְּבַשׁ

וְעַל יְדֵי שְׁשׁוּלֵט עַל הַצְדִּיק, עוֹזֵב תְּבִיעָתוֹ וְקִטְרוֹגוֹ עַל עֲוֹנוֹת
הַדּוֹר, וְהָהוּא זַפְּאָה וְזֶה הַצְדִּיק הַמְתִּיּסֵר עַל עֲוֹנוֹת הַדּוֹר,
זְכִי לְשׁוֹלְטָנָא עֲלָאָה בְּהָאֵי עֲלָמָא וּבַעֲלָמָא דְּאַתִּי
בְּזִכּוֹת זֶה זֹכֶה לְשִׁלְיָה עֲלִיּוֹנָה בַּעֲוֹלָם הַזֶּה וּבַעֲוֹלָם הַבָּא,
כְּמוֹ שְׁמַצִּינוּ בְּאִיּוֹב, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב וִיסָף ה' אֶת כָּל אֲשֶׁר לְאִיּוֹב
לְמִשְׁנָה, וְה' בְּרַךְ אֶת אַחֲרֵית אִיּוֹב מֵרֵאשִׁיתוֹ, וְכָל זֶה הוּא
בַּעֲוֹלָם הַזֶּה, וְכָל שָׂכָן מֵה שְׁמוֹכֵן לוֹ לְעוֹלָם הַבָּא, מֵאַחֵר
שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דִּקְדַּק עִמּוֹ כְּחוּט הַשְׁעָרָה וְנִקְהוּ מִצּוֹן,
אִם כֵּן וְדַאי שְׁכָרוּ מוֹכֵן לוֹ בַּעֲוֹלָם הַבָּא. אָבֵל אִם יֵשׁ צְדִיק
(דָּף רִיח ע"ב) וְטוֹב לוֹ בַּעֲוֹלָם הַזֶּה, הוּא דְּלֹא חַיִּישׁ
קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְכַפְרָא עַל עֲלָמָא מִשּׁוּם שְׁאִין הַקְדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא חוֹשֵׁשׁ לְכַפֵּר עַל עֲוֹנוֹת הָעוֹלָם, לְפִי שְׁאִינִם רְאוּם
לְכַפְרָה, וְעֲלֵיהֶם נֶאֱמַר בְּאֶבֶד רְשָׁעִים רָנָה.

(דָּף רִיח ע"א ע"ב, וּבְבִיאורֵינוּ כִּרְך יד ע"א ע"ב)

הַצְדִּיק שְׁפּוּבֵּל בַּעֲוֹנוֹת הַדּוֹר זֹכֶה
לְשִׁלְיָה עֲלִיּוֹנָה בַּעֲוֹה"ז וּבַעֲוֹה"ב
וּלְעוֹלָם לֹא אֱלֹקֵי צְדִיקָא אֲלֵא לְמִיּהָב אֲסוּוֹתָא לְדָרָא
וּלְכַפְרָא עֲלֵיהּ וּלְעוֹלָם אֵין הַצְדִּיק לוֹקָה אֲלֵא
כְּדִי לְתַת רְפוּאָה לְדוֹרוֹ וּלְכַפֵּר עַל עֲוֹנוֹתֵיהֶם, וּרְזָא דָא
צְדִיק וְרַע לוֹ וְזֶה הַסּוֹד מֵה שְׁיֵשׁ צְדִיק וְרַע לוֹ בַּעֲוֹלָם
הַזֶּה, כִּי זֶה בָּא לוֹ לְכַפֵּר הַדּוֹר, דְּהָא נִיחָא לְסִטְרָא
אַחְרָא דְּדִינָא שְׁלֵטָא עַל זַפְּאָה יִתִּיר מִכְּלָא כִּי נֹחַ
לוֹ לְסִטְרָא אַחְרָא שְׁהָדִין שׁוּלֵט עַל צְדִיק יִתִּיר מִכְּלָא, דְּלֹא
חַיִּישׁ כְּדִין לְכָל עֲלָמָא כִּי אִזּוּ אֵינוֹ חוֹשֵׁשׁ לְקִטְרָג עַל
כָּל הָעוֹלָם, וְלֹא אֲשַׁגַּח בְּהוּ וְאֵינוֹ מְשַׁגִּיחַ בְּהֶם לְרַעָה,
מַחְדָּוָה דְּשִׁלִּיט עֲלֵיהּ מִחֲמַת הַשְׁמָחָה שְׁשֻׁמַּח עַל שְׁשׁוּלֵט
עַל הַצְדִּיק, כִּי יֵשׁ שְׁמָחָה לְסִטְרָא אַחְרָא לְתַת מוּם בַּצְדִּיקִים,
כְּמוֹ שְׁקִטְרָג הַשֵּׁטֶן עַל אִיּוֹב וְאֶמֶר הֲלֹא אֶתָּה סִכַּת בַּעֲדוֹ,

שְׁבַח דָא שִׁירָתָא

דווקא לימוד הזוהר יש בו סגולה יותר על כל לימוד אחר

וזו תשובה השבתי למשכיל אחד ששאל על אשר כתבו גורי האר"י זכרוננו צדיק לברכה שלימוד הזוהר הוא תיקון גדול להאיר הנפש ולקדשה, והרב [האר"י]
זצ"ל נתן תיקון לבעל תשובה ללמוד חמשה דפין של הזוהר בכל יום אף על גב דלא ידע מאי קאמר דקריאתה זו הולילא להאיר הנפש ולתקנה, ונראה כי דווקא לימוד
הזה יש בו סגולה זו יותר על לימוד משנה ותלמוד ומקרא והוא פלא כמה כחו גדול מכל התורה אם למקרא ואם למשנה, אלו דבריו.

ואני אמרתי לו דע כי אין ספק כי כל לימוד בתורה הקדושה נשא ורם והוא מרומם ובפרט אם יהיה לשמה באמיתיות ודאי בונה בשמים מעלותיו ומתקן העולמות
ומייחד הדודים, וכו', אמנם אשר גדל לימוד הזה [בזוה"ק], היינו שהמקרא ומשנה והתלמוד הם מלוכשים מאד ואינו ניכר בהם הסוד כלל, לא כן זה [הזוהר] שמדבר
בסודי התורה בפירוש ואין פתי הקורא שלא יבין דרך כלל כי דבריו בעמקי רוזי התורה, ולכן להיות סתרי תורה גלויים בלי לכוש הן מזהירי"ן ומאירי"ם הנפש, וכו',
כרם בכללות ניכר היותן רזין עילאין והדברים עושים רושם בשרשיהם עליונים למעלה.

(שם הגדולים מערכת ספרים ב אות לג)

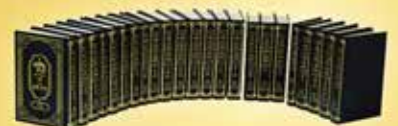
הזוהר הקדוש"ש ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט כיס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף צבי
בערנער
(cm 16.5/11.5)

פורמט רגיל (cm 24/17)

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
(cm 17/12)